

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอมัญจาคีรี จ.ขอนแก่น

วันนี้เป็นวันพุธที่ ๓๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ อีจเลาะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

ทุก ๆ ชาติ ทุก ๆ ศาสนา มีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อเอารธรรมนำชีวิต ต้องเข้าสู่ความเป็นมาตรฐานสากลในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นที่นิติบุคคล ตัวตนเพื่อให้แต่ละคนเอารธรรมนำชีวิต เน้นไปยังผู้มันเอง เพราะไม่มีใครประพฤติปฏิบัติแทนกันได้ ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพไม่มีใครทำแทนกันได้

มนุษย์เราต้องมีปัญญา มีปัญญาในการประพฤติการปฏิบัติ ปัญญากับการปฏิบัติ ถึงไปพร้อมกัน มนุษย์เราถึงจะมีศีลมีสมาธิมีปัญญา ปัญญาที่เป็นปัญญาเข้าสู่ ทางสายกลาง เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ได้เป็นปัญญาที่เป็นนิติบุคคลตัวตน

มนุษย์เราต้องมีปัญญาบริสุทธิ์คุณ การดำเนินชีวิตก็ต้องมีปิติมีสุขมีเอกัคคตา ในการดำเนินชีวิต ถ้าไม่มีปิติไม่มีสุขไม่มีเอกัคคตาในการดำเนินชีวิต มนุษย์ก็จะมี ความทุกข์ ความทุกข์กับโรคซึมเศร้าคืออันเดียวกัน

เราทั้งหลายนี้ถึงต้องเข้าสู่หลักการเข้าสู่อุดมการณ์อุดมธรรม การประพฤติ การปฏิบัติก็ต้องมีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะการประพฤติ การปฏิบัติมันอยู่ที่ปัจจุบัน อดีตมันผ่านมาแล้วมันเกษียณแล้ว ไม่ใช่การประพฤติการ ปฏิบัติ อนาคตที่ยังมาไม่ถึงมันไม่ใช่การประพฤติการปฏิบัติ อนาคตมันก็พื้นฐาน มาจากปัจจุบันนี้ เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปถึงมีได้ ถ้าปัจจุบันไม่มี อนาคตมันก็ไม่มีนะ

ให้เราดูเราเข้าใจเรื่องกระบวนการทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ
ทั้งเรื่องจิตเรื่องใจเราต้องรู้จักกระบวนการ

มนุษย์เราถึงต้องเอาธรรมนำชีวิต เพื่อยกเลิกความเป็นนิติบุคคลตัวตน เพื่อจะเอา
ธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต มนุษย์เราการปกครองตัวเองต้องปกครองด้วย
ธรรมบุญ ปกครองคนอื่นถึงเป็นรัฐธรรมบุญ ทุก ๆ ศาสนา ทุก ๆ ชาติต้องใช้หลักการ
อันเดียวกันนี้ เพราะสิ่งถูกต้องมันก็เป็นสากล สิ่งไม่ถูกต้องมันก็เป็นสากล

เราต้องรู้เข้าใจ มนุษย์เราถึงต้องรู้ต้องเข้าใจจะได้เอาธรรมนำชีวิต เข้าสู่ความ
เพียงพอพอเพียง เข้าสู่ความพอดีในปัจจุบัน

เป็นผู้ปฏิบัติดีคือเป็นผู้ที่ใจดี มีความสุข มีปิติ

เป็นผู้ปฏิบัติชอบ ไม่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย

เป็นผู้ปฏิบัติตรง ต้องเอาความถูกต้องนำชีวิตเพราะความถูกต้องมันก็เป็น
ความถูกต้อง ไม่มีข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้น

ความถูกต้องถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ความถูกต้องนั้นเป็นความพอดี เหมือนสายพิณ
สายกีตาร์ที่จะไปเล่นเพลงเล่นคอนเสิร์ตนี้ต้องพอดี ไม่หย่อนเกินไปไม่ตึงเกินไป
มันเป็นความพอดี ให้เข้าใจ

เหมือนแพทย์ผ่าตัดตมอง สมองมีเส้นประสาทเยอะ ผ่าตัดต้องมีปัญญา
มีความสงบ มีความสงบมีปัญญา

เหมือนแพทย์ผ่าตัดหัวใจ หัวใจเป็นศูนย์รวมของร่างกายส่งเลือดเส้นใหญ่
เส้นกลางเส้นเล็กไปหล่อเลี้ยงร่างกาย ผ่าตัดหัวใจก็ต้องมีปัญญามีความสงบ
มีความสงบมีปัญญา ผ่าตัดนั้นถึงจะปลอดภัย ความรู้ความเข้าใจถึงเป็นปัญญากับการปฏิบัติ
ปริยัติความรู้กับการปฏิบัติมันต้องไปพร้อม ๆ กันมันแยกกันไม่ได้
ถ้าแยกกันแล้วมันทำงานไม่ได้ มันจะเป็นมรรคเป็นความสมัครสมานสามัคคี

ถึงจะเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา ถ้าเราแยกกันเมื่อไหร่มันเป็นนิติบุคคลตัวตน เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจเราจะได้ก้าวไปด้วยปฏิบัติทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีพร ต้องมีปิติมี่ความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายทุกคนนะ ทุกชาติทุกศาสนาต้องพากันเข้าใจอย่างนี้จะได้พากันประพฤติปฏิบัติ การประพฤติการปฏิบัติถึงมียกเลิกชาติชั้นวรรณะ ยกเลิกตระกูล ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนุญนำชีวิต เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ ภาพรวมเอารัฐธรรมนูญนำชีวิต พากันลงรายละเอียดโฟกัสที่ปัจจุบัน โฟกัสที่กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพร ต้องให้ถูกต้อง จะเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตไม่ได้ ต้องเอาความถูกต้องนำชีวิต ต้องมีปิติมี่ความสุขมีเอกัคคตาในการดำเนินชีวิต

ให้พวกเราเข้าใจ เราจะไม่พากันเสียเวลา เสียเวลาไปกับสิ่งไม่รู้ไม่เข้าใจ ต้องเอาศีลสมาธิปัญญามาใช้มาทำงานมาประพฤติมาปฏิบัติ ชีวิตของเรามันถึงจะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม มันจะไม่ได้ไปสิ่งแวดล้อม ทั้งตาหูจมูกลิ้นกายใจ มันจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม

ความรู้มันต้องเป็นคู่การประพฤติการปฏิบัติไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มันจะรู้สิ่งแวดล้อม ว่าสิ่งแวดล้อมนั้นคือข้อสอบเป็นโจทย์ เราต้องตอบด้วยความรู้ ความเข้าใจด้วยศีลสมาธิปัญญา เราจะได้ยกทุกอย่างนั้นเข้าสู่พระไตรลักษณ์ว่าทุกอย่างนั้นมันคือผัสสะทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราจะไปตามสิ่งแวดล้อมไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจแล้วจะปฏิบัติไม่ถูกต้อง ก็จะเป็นสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรงไม่ได้

เราต้องรู้เข้าใจเหมือนพระสารีบุตรท่านไปเจอกับพระอัสสชิเมื่อสมัยพระสารีบุตรยังไม่ได้บวชในพระศาสนา ยังไม่ได้บวชเป็นพระ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าส่งพระอัสสชิที่เป็นพระอรหันต์ใหม่ออกไปเผยแผ่ให้หมู่มวลงมนุษย์เข้าใจว่าเอาตัวตน

เป็นที่ตั้งนั้นไม่ได้แก้ปัญหาไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิตมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เอาตัวตนนั้นมันไม่ถูกต้อง

พระสารีบุตรไปเจอกับพระอัสสชิ มีครุฑธำมรงค์ได้ตรัสถามพระอัสสชิว่า ท่านนะมีความสง่างามทั้งกายวาจาภิรียมารยาท สง่างามเหลือเกิน ท่านปฏิบัติธรรม ที่ไหน ท่านเป็นลูกศิษย์ของใคร

พระอัสสชิก็ตรัสว่าเราเพิ่งบวชใหม่ เป็นลูกศิษย์ของพุทธะ

พระสารีบุตรก็ถามต่อว่า พุทธะสอนอะไรล่ะ

พระอัสสชิตรัสตอบว่า เราบวชใหม่ยังไม่แตกฉาน พูดพอเข้าใจว่าทุกอย่างนั้น มันคือเหตุคือปัจจัย เราต้องรู้เหตุรู้ปัจจัยทั้งกายวาจาใจภิรียมารยาทอาชีวะ มันคือเหตุปัจจัย เราเข้าใจว่าธรรมทั้งหลายทั้งปวงเกิดจากเหตุเน้นที่ปัจจุบันนี้แหละ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติเราก็จะก้าวไปด้วยเหตุด้วยปัจจัย ความหมายของธรรมะ

พระสารีบุตรผู้บำเพ็ญสาวกบารมีเพื่อเป็นพระสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ฟังพระธรรมคำสอนเท่านั้นก็เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ ความรู้ความเข้าใจนี้มันถึงไม่ใช่ ความจำ มันเข้าใจ อย่างเราไปเรียนหนังสือนี้ ถึงหนังสือมันจะกองใหญ่เท่าภูเขา หรือมากกว่าภูเขามันสำคัญอยู่ที่รู้เข้าใจ เราไปค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ มันก็สำคัญ อยู่ที่ความรู้ความเข้าใจ อย่างที่เราฟังการบรรยายนี้มันสำคัญอยู่ที่รู้เข้าใจ เราจะไปจำ มันไม่ได้ มันต้องเข้าใจ

พวกฟังเทศน์ฟังธรรมนี้ต้องเข้าใจนะ ผู้ไปเรียนไปศึกษาไปพัฒนาวิทยาศาสตร์ ต้องเข้าใจ เพราะเราจะเอาความจำไม่ได้ เพราะความจำมันเป็นอดีต มันจะไม่เป็น

ของสติไม่เป็นธรรมไม่เป็นปัจจุบันธรรม เพราะทุกอย่างความเข้าใจมันจะเป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรม มันจะแก้ปัญหาได้

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าส่งพระอรหันต์ชีณาสพออกไปเผยแผ่ ให้ไปทางละรูป เพราะทรัพยากรของพระอรหันต์มีน้อย ส่งไปที่ละรูป เพราะเมื่อเข้าใจ แล้วไปที่ไหนก็ไม่มีปัญหา เพราะปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้เข้าใจ ถ้าเข้าใจแล้วทุกอย่างมันก็ แก้ปัญหาได้ เพราะทุกอย่างไม่ได้อยู่ที่คนอื่น ปัญหานั้นอยู่ที่ผู้ตัวเอง อยู่ที่กายวาจา กิริยามารยาททั้งอาชีพ

เรารู้เข้าใจอย่างนี้ ความรู้ความเข้าใจถึงไม่ใช่ความจำนะ เพราะความจำนั้น เป็นธาตุเป็นขั้นเป็นอายตนะ มันเป็นธาตุทั้งสี่ขั้นทั้งห้าอายตนะทั้งหก มันไม่ใช่ ความรู้ความเข้าใจนะ

เราทั้งหลายนะการประพฤติกการปฏิบัติ ถึงพากันเน้นที่ตัวเรานี้แหละ

อย่างที่เรามีแบรนด์เนมเป็นนักบวชอย่างนี้ เราก็รู้่านักบวชก็มีแบรนด์เนมของ นักบวช มีมาตรฐานของนักบวช อย่างนักบวชศาสนาพุทธมีพระธรรมพระวินัย แปรดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้นเพื่อเข้าสู่แบรนด์เนมเข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน เข้าสู่แบรนด์เนมในการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะอันนี้คือความถูกต้อง พระธรรม พระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ตั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้น ให้เราเข้าใจ เราจะได้มา ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

เราจะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้ การประพฤติพรหมจรรย์การประพฤติ ตามพระวินัยมีความหมายอย่างนี้ เรามีการประพฤติกการปฏิบัติด้วยมีปิติมี่ความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่ความเป็นมาตรฐานของทุก ๆ คน เพื่อเป็นข้อวัตรเป็นกิจวัตรอะไรอย่างนี้ เพื่อจะได้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เพราะว่าพระธรรมพระวินัยมันจะยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แล้วก็มีปิติมี่ความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติให้ถูกต้อง นี่มันดีมากเพอร์เฟกมาก

สมมติสัจจะทั้งหลายที่เป็นพระธรรมพระวินัยแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์
ถึงเป็นสิ่งที่มียุติการมากกับผู้ที่มาบวชทั้งหลาย

พุทธบริษัททั้งสี่ต้องรู้เข้าใจ พรหมจรรย์ของผู้ไม่ได้บวช พรหมจรรย์ของผู้ที่บวช
ต้องรู้เข้าใจ มันเป็นความพอดีความพอเพียง มันเป็นความสงบเป็นปัญญา
เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายพากันแน่นมาที่ตัวเรานี้แหละ ทุกคนจะเห็นอกกรรม
เห็นอกฏของกรรม เห็นอผลแห่งกรรมไม่ได้ เขาถึงเรียกว่ามีกรรมเป็นพื้นฐาน

พวกพระทั้งหลายถึงเรียกว่าพระกรรมฐาน กรรมฐานก็คือกรรมนะ ฐานมันอยู่ที่
เหตุที่ปัจจัย ฐานเราต้องแข็งแรง แข็งแรงทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ
ต้องแข็งแรง ถ้าไม่แข็งแรงมันไม่ได้ ถ้าไม่แข็งแรงมันก็พังทลายเหมือนตึก สตง.
ที่กรุงเทพมหานครที่เมืองไทยประเทศไทย แผ่นดินไหวที่เมืองมณฑลประเทศพม่า
ห่างไกลร่วมพันกิโลเมตรตึก สตง.พังทลายเลยทั้งที่ตึกในกรุงเทพฯ ปริมาณ
มีหลายสิบตึกใหญ่กว่าสูงกว่า มันไปพังทลายตั้งแต่ตึก สตง. สาเหตุก็เพราะเอาตัวตน
นำชีวิต เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันโง่กินคอร์รัปชันมากเกินไปพังทลาย
ด้วยความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้องเค้าเรียกทุจริต ทุจริตก็คือความไม่ถูกต้อง
ตึกทั้งหลายทั้งปวง มองดูแล้วไม่ใช่ไม่โง่กินไม่คอร์รัปชัน แต่พอมันพอด้านทานไหว
มันโง่กินน้อยกว่า

การประพฤติการปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าทุกคนเข้าสู่
ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ เน้นที่ตัวเรานี้แหละ คนอื่นไม่เกี่ยว เราต้องเน้นที่เรา มีปิติ
มีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาท
ทั้งอาชีวะต้องเป็นบริสุทธิ์คุณ ยกเลิกตัวตน อย่าให้ตัวตนหลงเหลืออยู่ อย่าไปตามใจ
ตามอหังการ ตามใจตามอหังการมันต้องพังทลายนะ พังทลายเหมือนตึก สตง.
เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเรียกว่าไปแก้ที่ปลายเหตุไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุ มันไปเอาความสุข
จากความหลง ไม่ได้เอาความสุขจากความถูกต้อง มันไปเอาความสุขจากความทุกข์

ของคนอื่น เราต้องเอาความสุขจากการประพฤติปฏิบัติ ถึงละจากการเบียดเบียน ละจากการเอาของคนอื่น มีความเมตตายังไม่พอ ก็ต้องเป็นผู้ให้คนอื่น ไม่ไปเอาของคนอื่น

อย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าผู้ที่เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันเป็นไม่ความสงบทั้งตัวเองทั้งคนอื่นนะ คนอื่นเค้าเดือดร้อนตัวเองก็หลงไปเรื่อย มันเอาความหลงนำชีวิตไม่ได้ ต้องเอาความสงบนำชีวิต เราอย่าไปเอาความสุข บนความทุกข์ของคนอื่น ทำกันทั้งบ้านทั้งเมืองด้วยการเบียดเบียนเอาของคนอื่น มันไม่ถูกต้อง มองไปทางซ้ายทางขวาก็ทำกันไปหมด เราต้องรู้เข้าใจ เราเอาความสุข จากความทุกข์ของคนอื่นมันไม่ถูกต้อง เราไปเอาของเขามันไม่ถูกต้องนะ เราต้องเป็นผู้ให้ผู้เสียสละ

เหมือนพระพุทธเจ้าเป็นผู้ให้ผู้เสียสละ เหมือนพระเยซูเป็นผู้ให้ผู้เสียสละ พระอัลเลาะห์เป็นผู้ให้ผู้เสียสละ เราต้องเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจแล้วเราจะได้เข้าถึงความ พอเพียงเพียงพอ เพราะเราต้องรู้เข้าใจ เมื่อรู้เข้าใจมันจะมีความสุขเพราะเรายกเลิก สิ่งที่ไม่ถูกต้อง

เราคิดดูดี ๆ นะ มันเป็นประภัสสรอยู่อย่างนี้แหละ เราอยากให้มีมันมาก มันก็ไม่มากมันเป็นประภัสสร ความเกิดมันก็เป็นประภัสสรนะ ความแก่ความเจ็บ ความตายความพลัดพรากมันเป็นประภัสสร เราอยากให้เป็นไปตามสิ่งที่เราคิด มันไม่เป็นหรือกมันก็เป็นตามประภัสสร ตาก็เป็นใหญ่ทางตา หูก็เป็นใหญ่ทางหู จมูกก็เป็นใหญ่ทางจมูก ทุกอย่างก็เป็นใหญ่ด้วยความเป็นประภัสสร

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ไม่ไปลิดรอนสิทธิของคนอื่น เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ไม่ก้าวก่ายกัน เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา มีปัญญา มีความสงบ ถ้าอย่างนั้นไม่ได้ ไม่ถูกต้อง

เราทั้งหลายถึงต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ โฟกัสมาอยู่ที่ปัจจุบัน เพื่อปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกันด้วยความรู้ความเข้าใจ เมื่อเรารู้เราเข้าใจ การประพฤติการปฏิบัติมันถึงจะติดต่อกันเนื่อง มันจะเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้บริโภคด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยสติด้วยปัญญา ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าเราทั้งหลายว่าเราเกิดมาเพื่อมารู้มาเข้าใจ เราทั้งหลายจะได้บริโภคทุกอย่างด้วยสติด้วยปัญญา เราจะได้มีข้อสอบ แล้วตอบด้วยภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ต้องทำอย่างนี้

การประพฤติการปฏิบัติเนะ ทุกคนต้องรู้การประพฤติการปฏิบัติ เราไปเรียนไปศึกษามันเป็นการวัดระดับความรู้ เค้าให้ใบประกาศเรา เราจบอนุบาล จบประถม จบมัธยม จบอุดมศึกษาจบอะไรต่าง ๆ มันเป็นการวัดความรู้พื้นฐาน แล้วเป็นตำแหน่งที่เค้ารับรองเรา

เรารู้เข้าใจ ความรู้ที่วัดระดับให้เราก็ต้องเอามาเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ ไม่ใช่เอาความรู้นั้นมาเป็นนิติบุคคลตัวตน เรารู้เข้าใจเราจะได้รู้พระธรรมพระวินัย รู้ความหมายของเรารู้ว่า เราเกิดมาทำไม ทำไมเราต้องเกิดมา ทำไมเราต้องไปเรียนหนังสือ ไม่เรียนหนังสือไม่ได้เหรอ ทำไมเราต้องทำงาน ไม่ทำงานไม่ได้เหรอ ทำไมเราต้องปฏิบัติธรรม ไม่ปฏิบัติธรรมไม่ได้เหรอ เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายนะสมมติที่เค้าแต่งตั้งในระดับความรู้ความเข้าใจในการเรียน การศึกษาที่เค้าให้เราเป็นข้าราชการนักการเมืองเราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เอาตำแหน่ง

หน้าที่เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพ ต้องเป็นบริสุทธิคุณ เพื่อเป็นประโยชน์ของเราเองเป็นประโยชน์ของคนอื่นเป็นประโยชน์ของมหาชน

เราต้องรู้เข้าใจการประพบัติการปฏิบัติที่เราเกิดมาทำไมเราเรียนหนังสือทำไมเราไปทำงานทำไม แล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ ชีวิตของเรามันจะได้มีแต่มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ

ให้เราทั้งหลายพากันรู้เข้าใจ จะได้เข้าสู่มาตรฐาน เข้าสู่ มอก. อักษรย่อณะเข้าสู่ มอก. ทั้งกายวาจา กิริยามารยาทอาชีพ เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ไม่หลงมกมาย ความหลงมกมายนี้เค้าเรียกว่าไสยศาสตร์นะ ถ้าเราไม่เข้าใจมันก็จะไปตามสิ่งแวดลอม เค้าเรียกว่าไปตามความหลง

เห็นรูปสวย ๆ ก็ร้องโอ้ย ๆ ไป เสียงเพราะก็ร้องโอ้ย ๆ ไม่สวยก็ร้องโอ้ยสวย ก็ร้องโอ้ย ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่านี่คือข้อสอบนี่คือข้อสอบเราต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ

เราเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตมันแก้ปัญหาไม่ได้แน่นอน ยิ่งเราเรียนเราศึกษามาก ก็ยิ่งสร้างปัญหามากถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ เรียกว่าผู้ที่เรียนมากนั่นแหละจะเป็นโจรใหญ่กว่าผู้ที่เรียนน้อยนะ

เราคิดดูดี ๆ สิ พวกที่เรียนมากพวกที่มีความรู้มาก ได้บริโภคทุกอย่าง สะดวกสบาย เพอร์เฟคมีบ้านหรู มีรถหรู มีอะไรหรูทั้งนั้น มียศมีตำแหน่งหรู แต่ความไม่รู้เข้าใจมันเป็นนิติบุคคลตัวตน คนพวกนี้กับไม่มีความสงบ เป็นคนไม่รู้จัก อิมไม่รู้จักพอ คนพวกนี้กับเป็นโรคจิตโรคประสาทมากกว่าคนที่ไม่ได้เรียนไม่ได้ศึกษามันเป็นการเรียนการศึกษาการทำมาหากินเพื่อเป็นตัวเป็นตน อย่างนี้ถือว่ามันไปแต่ทางวิทยาศาสตร์ มันไปทางตัวตนนะ มันคือความไม่ถูกต้องนะ

ผู้มีปัญญามากทั้งหลายผู้ที่มีการเรียนทั้งหลายต้องเข้าใจนะ มันต้องเอาความถูกต้อง เอาความเพียงพอพอดีนะ เหมือนแพทย์ผ่าตัดสมอง แพทย์ผ่าตัดหัวใจ

ต้องมีความสงบแล้วก็มีปัญญา มีปัญญามีความสงบมันต้องกลับมาหาความพอเพียง เพียงพอกลับมาหาความพอดีนี้แหละ ปัจจุบันนี้ต้องโฟกัสเข้าสู่ธรรมะ เข้าสู่ธรรมบุญ ธรรมบุญ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ต้องอยู่กับปัจจุบัน อยู่กับเนื้อกับตัว มันจะไม่ได้ลืมนื้อลืมตัว มันจะไม่ได้ไปแก้ แต่สิ่งภายนอก มันจะแก้ทั้งตัวเรา แก้ทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีพร จะได้มีปิติ มีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้พากันเป็นพระได้ทั้งในเมืองหลวง ในที่เจริญ ในภูธร ในป่าในเขาก็มีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีปัญญามีความสงบ รู้เข้าใจอย่างนี้ ถ้าไม่เข้าใจก็ต้องไปฟังเคมี ฟังยานอนหลับ

ความรู้ความเข้าใจเราต้องรู้เข้าใจในการดำเนินชีวิต เพราะการเรียนการศึกษา เพื่อความรู้ความเข้าใจเพื่อมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เราเรียนมาก็เพื่อรู้เข้าใจ มามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้อยู่กับความสงบกับปัญญา ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็จะเป็นคนไม่สงบเป็นคนพลัดถิ่น คนไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไม่อยู่กับธรรมไม่อยู่กับปัจจุบันอยู่กับตัวตนถือว่าไม่อยู่กับธรรม ปัจจุบันธรรม ต้องรู้เข้าใจ ถ้ารู้เข้าใจเราจะได้ปฏิบัติในอริมรรคของเราสมบูรณ์ กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพรสมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เราจะได้รู้เข้าใจ เราจะได้สมบูรณ์ในปัจจุบัน

คิดดูดี ๆ นะ ต้นไม้ต้นหนึ่งที่เรามองเห็นตานี้ ต้นไม้ต้นนั้นเค้าต้องได้อาหาร มาจากทุกทิศทุกทางของต้นไม้ นะ ไม่ใช่มาจากรากอย่างเดียว ต้องได้มาจากทั้งทางรากทางใบทางกิ่งสาขาทางยอดตลอดคปริมณฑลอากาศแสงแดดออกซิเจน ถึงจะสมบูรณ์ด้วยวิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุ

ความรู้ความเข้าใจถึงเป็นอริยมรรคทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพร ไม่ใช่คิดเหมือนแต่ก่อน ที่ไม่รู้เข้าใจว่าต้นไม้มันได้อาหารมาทางรากอย่างเดียว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า เราต้องได้มาจากทุกทิศทุกทาง มันถึงจะถูกต้อง

การประพฤติการปฏิบัติอริยมรรคมันต้องสมบูรณ์ด้วยความรู้ความเข้าใจ ไม่ใช่ความจำต้องมีปีติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพรต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนุญนำชีวิต เพราะความถูกต้องเป็นอย่างนี้ ความจริงเป็นอย่างนี้ เรียกว่ารู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ รู้ความจริง รู้ริยสัจสี่ รู้เหตุรู้ปัจจัย

ชีวิตของเราต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจเข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน เราทั้งหลายเป็นมนุษย์ก็ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนุญนำชีวิต ถ้าไม่ได้เอาธรรมนุญนำชีวิต เราทั้งหลายก็เป็นได้แต่เพียงคน

คำว่าคนนี้มีหลายภพภูมินะ ภพภูมิของคำว่าคนมี ๓๑ ภพภูมินะ ให้เราเข้าใจมีภพภูมิอะไรบ้างละ พอพูดให้ฟังพอสังเขปให้เป็นหลักการว่า ในส่วนที่เราเอาความหลงนำชีวิตนี้ เรานี้ถ้าไม่รู้เข้าใจเราจะตกอยู่ใน ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ร่างกายของเราเป็นมนุษย์แต่ว่าหัวใจของเราไม่ได้เป็นมนุษย์มันอยู่ใน ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจเป็นได้แต่เพียงคนนะ คำว่าคนคือความหลงนำชีวิต มันย่ำตอกในความไม่รู้ไม่เข้าใจ ย่ำตอกในความหลง มันจะวกวนอยู่ใน ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบำเพ็ญพุทธบารมีเพื่อกายเล็กตัวเองไม่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ถึงเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นปัญญาประกอบด้วยความดี

ให้เราทั้งหลายรู้เข้าใจ ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ความทุกข์ของเราก็ไม่มีอยู่แล้วเพราะเรารู้เราเข้าใจ ให้เราทุกคนพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญนะถือว่า เป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติทั้งกายวาจาทั้งมารยาทอาชีวะ ต้องมีความตั้งใจมีเจตนา

ถ้าไม่เข้าใจเราก็อย่าตอกในนิติบุคคลตัวตนเราทั้งหลายนะ เราจะตกอยู่ในภพภูมิต่าง ๆ ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เราจะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ หัวใจของเราก็จัดอยู่ในภพภูมิ ๓๑ นี่แหละ อย่าตอกใน ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

ถ้าเราไม่เข้าใจมันก็จะเป็นอย่างมูขอบายภูมิ ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจเอาความหลงนำชีวิต หัวใจของเราก็จะเป็นหัวใจทำร้ายตัวเองที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้จะระเบิดตัวเองไปในตัวโดยธรรมชาติ เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจนี้มันเป็นระเบิดเวลา ระเบิดตัวเองทำให้เสียเวลาในการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐ หัวใจเค้าเรียกว่าเป็นหัวใจที่บ่อนทำลายความถูกต้อง เป็นผู้ไม่รู้จักความจริงไม่รู้จริงเสีย

ถ้าเรามองดูดี ๆ ภาพรวมเค้าเรียกว่าหัวใจมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ภายนอก มันจะไม่สมบูรณ์ทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีวะที่เป็นบริสุทธิ์คุณ หัวใจมันจะเป็นบ่อนความหลงหรือว่าบ่อนคาสีโน ที่ผู้บริหารประเทศไม่เข้าใจเรื่องบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีวะทั้งอาชีวะ จะเอาความหลงนำชีวิต เรียกว่ามูขอบายภูมินำชีวิตเค้าเรียกว่าหัวใจบ่อนทำลายความถูกต้องเป็นหัวใจบ่อนคาสีโน

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระเยซู พระอัลเลาะห์ หรือศาสนาทุกศาสนา เค้ามายกเลิกมูขอบายภูมิ เค้ามายกเลิกบ่อนคาสีโน แต่ความไม่รู้ไม่เข้าใจรัฐบาลไหนก็จะมาคิดแต่จะตั้งบ่อนคาสีโน มีความเข้าใจผิดมีความเห็นผิด เรียกว่าเป็นมิจฉาทิฐิ

คิดในใจว่าประเทศสิงคโปร์ประเทศเล็กนิดเดียวเค้าร่ำรวยเพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก็บส่วนหนึ่งของประเทศจีนเล็ก ๆ เค้าตั้งบ่อนคาสิโนเค้าร่ำรวยนะ ให้เข้าใจนะ ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศเล็ก ๆ เท่ากับอำเภอหนึ่งของเมืองไทยไม่ได้พื้นที่ในมาเก๊าเหมือนกัน ไม่มีพื้นที่ทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรมก็คิดว่าการตั้งบ่อนคาสิโนทำให้รวยได้ เพราะคนมีความโลภความหลงมีเยอะ เราตั้งบ่อนคาสิโนเราก็รวยได้เค้าถึงพากันตั้งบ่อนคาสิโน

ให้เรารู้เข้าใจนะ ประเทศไทยเรานะกลับมายกเลิกความถูกต้อง เค้าให้มายกเลิกสิ่งไม่ถูกต้อง ยกเลิกสิ่งที่ผิด ไม่เอาความหลงนำชีวิต เราอย่ามอมเมาตัวเอง อย่ามอมเมาคนอื่นด้วยเอาความหลงนำชีวิต

เราทั้งหลายต้องมามีปิติมีความสุขในการเรียนการศึกษการทำงาน ที่มาเป็นข้าราชการการเมืองมา เป็นนักบวช ทุกชาติทุกศาสนาต้องพากันรู้เข้าใจ เราจะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มามีความสุขในการทำงาน มีความสุขในการเรียนหนังสือ มีความสุขในการทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เราทั้งหลายจะได้เอาความถูกต้องนำชีวิตเอาความบริสุทธิ์คุณ ยกเลิกสิ่งไหนที่ไม่ถูกต้อง ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายไม่เข้าใจพากันเข้าใจใหม่นะ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประเสริฐ เป็นผู้มีลมปราน มีบุญมีวาสนามีโอกาส เราต้องเอาโอกาสที่ประเสริฐพากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติเราต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เพราะชีวิตของเราอายุขัยของเรานั้นอยู่ได้ร่วม ๆ ร้อยปี ร้อยปีคือหนึ่งศตวรรษ ถ้าเรามีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติเอาธรรมนำชีวิต จะอยู่ได้ร่วม ๆ ร้อยปี หรือมากกว่าร้อยปีให้เรารู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่าเราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจ อย่าไปหลงอย่าไปเพลิดเพลिनอย่าไปประมาท เพราะทุกอย่างมันไม่จบหรอก

เราต้องรู้เข้าใจสิ่งเหล่านั้นมันมีอยู่ประจำโลก เราต้องรู้เข้าใจ

ท่านทั้งหลายจงทำความเข้าใจไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด เพราะปัจจุบันเป็นวาระสำคัญเป็นวาระแห่งการประพาศการปฏิบัติ

ที่หลวงปู่ท่านตรัสว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่ดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรมความดีเท่านั้น

การบรรยายพระธรรมคำสอนของพระศาสนาที่เป็นบริสุทธิคุณ เป็นปัญญา บริสุทธิคุณ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีพเป็นบริสุทธิคุณของเช้าวันที่ ๓๐ เดือนเมษายน ก็สมควรแก่เวลา ขอหยุดการบรรยายพระธรรมเทศนาไว้เพียงเท่านี้

เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

โอวาทขององค์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

เมตตาให้ไว้ในเช้าวันที่ ๓๐ เมษายน และ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา